

1015**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI**

z dnia 10 grudnia 1997 r.

w sprawie udzielania wyróżnień oraz postępowania dyscyplinarnego w stosunku do funkcjonariuszy Straży Granicznej.

Na podstawie art. 141 ust. 2 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. Nr 78, poz. 462, z 1991 r. Nr 94, poz. 422, z 1992 r. Nr 54, poz. 254, z 1993 r. Nr 12, poz. 52, z 1994 r. Nr 53, poz. 214, z 1995 r. Nr 4, poz. 17, Nr 34, poz. 163 i Nr 104, poz. 515, z 1996 r. Nr 106, poz. 496 i Nr 124, poz. 583 oraz z 1997 r. Nr 28, poz. 153, Nr 88, poz. 554 i Nr 121, poz. 770) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1**Przepisy ogólne**

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe zasady i tryb udzielania wyróżnień, przeprowadzania postępowania dyscyplinarnego, wymierzania w nim kar i ich wykonywania, odwoływania się od wymierzonych kar, a także właściwość przełożonych w tych sprawach.

§ 2. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) ustawa — ustawę z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. Nr 78, poz. 462, z 1991 r. Nr 94, poz. 422, z 1992 r. Nr 54, poz. 254, z 1993 r. Nr 12, poz. 52, z 1994 r. Nr 53, poz. 214, z 1995 r. Nr 4, poz. 17, Nr 34, poz. 163 i Nr 104, poz. 515, z 1996 r. Nr 106, poz. 496 i Nr 124, poz. 583 oraz z 1997 r. Nr 28, poz. 153, Nr 88, poz. 554 i Nr 121, poz. 770),
- 2) władza dyscyplinarna — prawo do wyróżniania i karania funkcjonariuszy na zasadach określonych w rozporządzeniu,
- 3) przełożeni właściwi w sprawach dyscyplinarnych — Komendanta Głównego Straży Granicznej i jego zastępcę, komendantów oddziałów Straży Granicznej, komendantów ośrodków szkolenia Straży Granicznej, dyrektorów jednostek organizacyjnych w Komendzie Głównej Straży Granicznej i Komendanta Granicznej Placówki Kontrolnej Straży Granicznej Warszawa-Okęcie,
- 4) funkcjonariusz — funkcjonariusza Straży Granicznej w służbie stałej, przygotowawczej i kandydackiej,
- 5) bezpośredni przełożony — funkcjonariusza zajmującego wyższe stanowisko służbowe, któremu dany funkcjonariusz bezpośrednio podlega, poczynając od stanowiska dowódcy drużyny,
- 6) zakończenie postępowania dyscyplinarnego — wydanie prawomocnego orzeczenia o ukaraniu, o uniewinnieniu, o uznaniu winnym i odstąpieniu

od wymierzenia kary bądź postanowienia o umorzeniu postępowania.

Rozdział 2**Władza dyscyplinarna**

§ 3. 1. Władzę dyscyplinarną wobec wszystkich funkcjonariuszy posiada Komendant Główny Straży Granicznej.

2. Władzę dyscyplinarną wobec funkcjonariuszy, z wyjątkiem komendantów i zastępców komendantów oddziałów (równorzędnych), posiada również zastępca Komendanta Głównego Straży Granicznej.

§ 4. 1. Przełożeni właściwi w sprawach dyscyplinarnych i bezpośredni przełożeni funkcjonariuszy posiadają władzę dyscyplinarną w stosunku do funkcjonariuszy pełniących służbę w podległych im jednostkach lub komórkach organizacyjnych Straży Granicznej.

2. Wyższy przełożony nad przełożonym posiadającym władzę dyscyplinarną może w każdym stadium postępowania dyscyplinarnego realizować swoje uprawnienia z pominięciem tego przełożonego, jeżeli uzna to za uzasadnione okolicznościami sprawy.

§ 5. 1. Funkcjonariusz, któremu powierzono pełnienie obowiązków służbowych na danym stanowisku, posiada władzę dyscyplinarną przysługującą funkcjonariuszowi mianowanemu na to stanowisko.

2. Funkcjonariusz, który w zastępstwie pełni obowiązki na danym stanowisku służbowym, posiada władzę dyscyplinarną przysługującą osobie zastępowanej.

§ 6. 1. Funkcjonariusz przeniesiony do pełnienia służby lub oddelegowany do czasowego pełnienia służby albo skierowany na przeszkolenie lub naukę podlega władzy dyscyplinarnej właściwego przełożonego w miejscu pełnienia służby, miejscu przeszkolenia lub nauki.

2. Funkcjonariusz pozostający bez przydziału służbowego podlega władzy dyscyplinarnej przełożonego, w którego dyspozycji pozostaje.

3. Funkcjonariusz urlopowany lub oddelegowany do pracy poza Strażą Graniczną podlega władzy dyscyplinarnej przełożonego właściwego w sprawach dyscyplinarnych, któremu podlegał przed udzieleniem mu urlopu lub oddelegowaniem.

Rozdział 3

Zasady i tryb udzielania wyróżnień

§ 7. 1. Przełożeni posiadający władzę dyscyplinarną mogą udzielać wyróżnień wymienionych w art. 91 ust. 1—4 i 8 ustawy w następującym zakresie:

- 1) Komendant Główny Straży Granicznej i jego zastępca: pochwały, pochwały w rozkazie, nagrody pieniężnej lub rzeczowej, krótkoterminowego urlopu do 10 dni, a także mianować na wyższe stanowisko służbowe,
- 2) komendant oddziału Straży Granicznej i komendant ośrodka szkolenia Straży Granicznej: pochwały, pochwały w rozkazie, nagrody pieniężnej lub rzeczowej, krótkoterminowego urlopu do 7 dni, a także mianować na wyższe stanowisko służbowe w zakresie uprawnień wynikających z odrębnych przepisów,
- 3) dyrektor jednostki organizacyjnej w Komendzie Głównej Straży Granicznej i Komendant Granicznej Placówki Kontrolnej Straży Granicznej Warszawa-Okęcie: wyróżnień, o których mowa w pkt 2, z wyjątkiem mianowania na wyższe stanowisko służbowe,
- 4) komendant granicznej placówki kontrolnej (strażnicy, dywizjonu), z zastrzeżeniem pkt 3: pochwały, pochwały w rozkazie, krótkoterminowego urlopu do 5 dni,
- 5) dowódca kompanii i komendant pododdziałów szkolnych: pochwały, pochwały w rozkazie, krótkoterminowego urlopu do 3 dni,
- 6) dowódca plutonu, komendant studium, dowódca drużyny oraz inny bezpośredni przełożony mogą udzielać pochwały.

2. Zasady i tryb udzielania wyróżnień wymienionych w art. 91 pkt 5—7 ustawy określają odrębne przepisy, z zastrzeżeniem § 8—10.

§ 8. Jeżeli przełożony uzna, że funkcjonariusz zastępuje na wyższe wyróżnienie niż może mu udzielić, występuje z odpowiednim wnioskiem do przełożonego uprawnionego do udzielania tego wyróżnienia.

§ 9. 1. Wyróżnienia wymienione w art. 91 pkt 2—8 ustawy są ogłaszane w rozkazie personalnym.

2. Rozkaz o wyróżnieniu włącza się do akt osobowych wyróżnionego oraz można podać go do wiadomości funkcjonariuszom jednostki organizacyjnej, w której wyróżniony pełni służbę.

§ 10. 1. Nie można wyróżnić funkcjonariusza, przeciwko któremu prowadzone jest postępowanie karne lub dyscyplinarne, oraz funkcjonariusza ukaranego karą dyscyplinarną, przed jej zatarciem.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również wobec funkcjonariusza:

- 1) skazanego wyrokiem sądu — w czasie warunkowego zawieszenia wykonania kary,

- 2) któremu postępowanie karne zostało warunkowo umorzone — w czasie próby określonej orzeczeniem o warunkowym umorzeniu.

Rozdział 4

Odpowiedzialność dyscyplinarna

§ 11. Naruszeniem dyscypliny służbowej, za które w rozumieniu rozporządzenia funkcjonariusz ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną, jest w szczególności:

- 1) odmowa wykonania albo niewykonanie rozkazu lub polecenia służbowego, z zastrzeżeniem przepisu art. 63 ust. 2 ustawy,
- 2) zaniechanie czynności służbowej lub wykonanie jej w sposób niedbały lub nieprawidłowy,
- 3) świadome wprowadzenie w błąd przełożonego lub innego funkcjonariusza, jeżeli wyrządziło to szkodę służbie, funkcjonariuszowi lub innym osobom,
- 4) niedopełnienie obowiązków służbowych lub przekroczenie uprawnień określonych w ustawie lub w innych przepisach,
- 5) stawienie się do służby w stanie po spożyciu alkoholu, środka odurzającego lub substancji psychotropowej albo spożywanie alkoholu, środka odurzającego lub substancji psychotropowej w czasie pełnienia służby lub w pomieszczeniach służbowych,
- 6) świadome wprowadzenie się w stan ograniczający zdolność wykonywania obowiązków służbowych lub uniemożliwiający ich wykonanie,
- 7) porzucenie służby,
- 8) samowolne oddalenie się z rejonu zakwaterowania bądź nie usprawiedliwione opuszczenie lub niestawienie się do miejsca pełnienia służby,
- 9) zagubienie lub utrata dokumentów zawierających wiadomości stanowiące tajemnicę państwową lub służbową,
- 10) znieważenie przełożonego,
- 11) zawiniona utrata broni służbowej,
- 12) zawiniona utrata legitymacji służbowej,
- 13) umyślne naruszenie dóbr osobistych innego funkcjonariusza w czasie pełnienia służby.

§ 12. 1. Kary dyscyplinarne mogą wymierzać przełożeni posiadający władzę dyscyplinarną w następującym zakresie:

- 1) Komendant Główny Straży Granicznej: upomnienia, nagany, surowej nagany, nagany z ostrzeżeniem, ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku, wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe, obniżenia stopnia chorążego lub podoficerskiego, ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby, wydalenia ze służby, zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i innych pojazdów na okres od 6 miesięcy do 3 lat, zakazu opuszczania miejsca zakwaterowania, aresztu do 14 dni oraz wystąpić z wnioskiem o obniżenie stopnia oficerskiego,

- 2) zastępca Komendanta Głównego Straży Granicznej — kary wymienione w pkt 1, z wyjątkiem kary wydalenia ze służby,
- 3) komendant oddziału Straży Granicznej i komendant ośrodka szkolenia Straży Granicznej: upomnienia, nagany, surowej nagany, nagany z ostrzeżeniem, ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku, wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe, obniżenia stopnia podoficerskiego, ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby, zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i innych pojazdów na okres od 6 miesięcy do 3 lat, zakazu opuszczania miejsca zakwaterowania oraz aresztu do 14 dni,
- 4) dyrektor jednostki organizacyjnej w Komendzie Głównej Straży Granicznej i Komendant Granicznej Placówki Kontrolnej Straży Granicznej Warszawa-Okęcie — kary wymienione w pkt 3, z wyjątkiem kary obniżenia stopnia podoficerskiego,
- 5) komendant granicznej placówki kontrolnej (strażnicy, dywizjonu): upomnienia, nagany, surowej nagany, nagany z ostrzeżeniem, zakazu opuszczania miejsca zakwaterowania do 15 dni, aresztu do 10 dni,
- 6) dowódca kompanii i komendant pododdziałów szkolnych: upomnienia, nagany, surowej nagany, nagany z ostrzeżeniem, zakazu opuszczania miejsca zakwaterowania do 10 dni, aresztu do 7 dni,
- 7) dowódca plutonu i komendant studium: upomnienia, nagany, surowej nagany, nagany z ostrzeżeniem, zakazu opuszczania miejsca zakwaterowania do 6 dni,
- 8) dowódca drużyny oraz inny bezpośredni przełożony: upomnienia, nagany, surowej nagany, nagany z ostrzeżeniem.

2. Karę zakazu opuszczania miejsca zakwaterowania można wymierzyć wyłącznie funkcjonariuszowi w służbie kandydackiej na czas nie dłuższy niż 21 dni.

§ 13. Kary dyscyplinarnej wydalenia ze służby:

- 1) nie orzeka się w razie skazania funkcjonariusza prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego,
- 2) można nie orzekać w razie skazania prawomocnym wyrokiem sądu za inne przestępstwo.

Rozdział 5

Postępowanie dyscyplinarne

§ 14. 1. Postępowanie dyscyplinarne wszczyna się niezwłocznie, jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przez funkcjonariusza czynu, za który ponosi on odpowiedzialność dyscyplinarną.

2. Postępowanie dyscyplinarne ma na celu w szczególności:

- 1) ustalenie, czy czyn, za który funkcjonariusz ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną, faktycznie został popełniony i czy obwiniony jest jego sprawcą,

- 2) wszechstronne wyjaśnienie przyczyn i okoliczności czynu, o którym mowa w pkt 1,
- 3) zebranie i utrwalenie dowodów w sprawie.

§ 15. Postępowanie dyscyplinarne wszczyna, z zastrzeżeniem § 17 i 18, przełożony właściwy w sprawach dyscyplinarnych:

- 1) z własnej inicjatywy,
- 2) na wniosek bezpośredniego przełożonego funkcjonariusza,
- 3) na polecenie wyższego przełożonego,
- 4) na wniosek sądu honorowego, sądu lub prokuratora albo organu uprawnionego do nakładania grzywny w drodze mandatu karnego lub organu uprawnionego do nakładania kar porządkowych.

§ 16. 1. Przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego można podjąć czynności wyjaśniające, jeżeli wiadomość o czynie, za który funkcjonariusz ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną, budzi wątpliwości, w szczególności co do faktu jego popełnienia lub co do osoby sprawcy.

2. O podjęciu czynności wyjaśniających wydaje się postanowienie.

3. Czynności, o których mowa w ust. 1, należy ukończyć w terminie dwóch tygodni od daty ich podjęcia.

§ 17. 1. Jeżeli wina funkcjonariusza oraz okoliczności czynu nie budzą wątpliwości i nie zachodzi potrzeba wymierzenia kary surowszej niż nagana z ostrzeżeniem lub zakaz opuszczania miejsca zakwaterowania do 6 dni, postępowanie dyscyplinarne może wszczęć bezpośredni przełożony funkcjonariusza.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, po wysłuchaniu obwinionego i złożeniu przez niego wyjaśnienia na piśmie sporządza się notatkę służbową, na podstawie której wydaje się orzeczenie o wymierzeniu kary.

§ 18. 1. Postępowania dyscyplinarnego nie wszczyna się:

- 1) jeżeli czynności wyjaśniające nie potwierdziły zaistnienia czynu, za który funkcjonariusz ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną,
- 2) po upływie terminu określonego w art. 137 ust. 1 ustawy, z zastrzeżeniem art. 137 ust. 3 ustawy.

2. Postępowania dyscyplinarnego można nie wszczynać, jeżeli:

- 1) funkcjonariusz zgłosi pisemne wystąpienie o niezwłoczne zwolnienie ze służby,
- 2) wina funkcjonariusza i okoliczności czynu nie budzą wątpliwości oraz nie zachodzi potrzeba wymierzenia kary surowszej niż upomnienie; przepis § 17 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 19. 1. O wszczęciu postępowania dyscyplinarnego wydaje się postanowienie, którego odpis niezwłocznie doręcza się obwinionemu.

2. Postanowienie, o którym mowa w ust. 1 zawiera:

- 1) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe przełożonego, który wydaje postanowienie,
- 2) datę i miejsce wydania,
- 3) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe obwinionego,
- 4) datę zawiadomienia przełożonego, który wydaje postanowienie, o czynie przypisywanym obwinionemu,
- 5) określenie czynu zarzucanego obwinionemu, wraz z podaniem podstawy prawnej,
- 6) oznaczenie funkcjonariusza albo członków komisji do prowadzenia postępowania z podaniem jej przewodniczącego,
- 7) podpis przełożonego i pieczęć jednostki.

3. Jeżeli w toku postępowania dyscyplinarnego okaże się, że obwinionemu należy zarzucić ponadto czyn nie objęty postanowieniem o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego albo czyn w zmienionej w istotny sposób postaci, wydaje się nowe stosowne postanowienie. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

§ 20. 1. Postępowanie dyscyplinarne przeprowadza przełożony, który wydał postanowienie o jego wszczęciu, lub wyznaczony przez niego funkcjonariusz.

2. Do prowadzenia postępowania wyznacza się funkcjonariusza posiadającego stopień nie niższy od stopnia posiadanego przez obwinionego albo zajmującego co najmniej równorzędne z nim stanowisko służbowe.

3. Prowadzący postępowanie dyscyplinarne jest obowiązany wyłączyć się z udziału w tym postępowaniu, jeżeli:

- 1) sprawa dotyczy go bezpośrednio,
- 2) jest małżonkiem obwinionego lub osoby przez niego pokrzywdzonej,
- 3) jest krewnym lub powinowatym obwinionego w myśl przepisów Kodeksu postępowania karnego dotyczących wyłączenia sędziego z mocy prawa od udziału w sprawie,
- 4) był świadkiem zdarzenia,
- 5) pomiędzy nim a obwinionym zachodzi stosunek osobisty mogący wywołać wątpliwości co do bezstronności prowadzącego postępowanie.

4. Prowadzący postępowanie bada z urzędu, czy nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego wyłączenie od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym.

5. O zaistnieniu okoliczności wymienionych w ust. 3 prowadzący postępowanie powiadamia przełożonego, który go wyznaczył. Do czasu wyznaczenia innego funkcjonariusza do prowadzenia postępowania podejmuje on jednak czynności nie cierpiące zwłoki.

6. Przepisy ust. 1—5 mają odpowiednie zastosowanie przy czynnościach wyjaśniających.

7. Obwiniony ma prawo złożyć do przełożonego właściwego w sprawach dyscyplinarnych wniosek o wyłączenie prowadzącego postępowanie z przyczyn, o których mowa w ust. 3. Do czasu rozpatrzenia wniosku przez przełożonego prowadzący postępowanie podejmuje czynności nie cierpiące zwłoki.

8. Jeżeli postępowanie dyscyplinarne prowadzi przełożony właściwy w sprawach dyscyplinarnych, wniosek, o którym mowa w ust. 7, obwiniony kieruje do wyższego przełożonego.

§ 21. 1. Komendant Główny Straży Granicznej, komendanci oddziałów Straży Granicznej i komendanci ośrodków szkolenia Straży Granicznej ze względu na wagę i zawziętość sprawy, z własnej inicjatywy lub na wniosek przełożonego, który wydał postanowienie o wszczęciu postępowania, mogą powołać spośród funkcjonariuszy komisję do przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego, określając jej skład i wyznaczając przewodniczącego, kierującego jednoosobowo pracami komisji.

2. Do prowadzenia postępowania przez komisję, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące prowadzenia postępowania przez wyznaczonego funkcjonariusza. Postanowienia wydawane w toku postępowania przez prowadzącego postępowanie wydaje wyłącznie przewodniczący komisji.

3. Przepisy ust. 1 i 2 mają odpowiednie zastosowanie przy czynnościach wyjaśniających.

§ 22. 1. Prowadzący postępowanie dyscyplinarne zbiera dowody i podejmuje czynności niezbędne do wyjaśnienia sprawy, a w szczególności przesłuchuje świadków, pokrzywdzonych, przyjmuje wyjaśnienia od obwinionego oraz zleca lub występuje do właściwego przełożonego z wnioskiem o zlecenie przeprowadzenia odpowiednich badań i ekspertyz oraz zasięga niezbędnych opinii.

2. W razie konieczności przeprowadzenia czynności poza miejscowością, w której toczy się postępowanie, o jej przeprowadzenie można zwrócić się do kierownika jednostki organizacyjnej Straży Granicznej właściwego według miejsca, w którym czynność ma być dokonana.

3. Z przesłuchania obwinionego, świadków i biegłych sporządza się protokoły. Obwiniony może złożyć wyjaśnienia na piśmie.

4. Przed przesłuchaniem prowadzący postępowanie dyscyplinarne uprzedza świadka, biegłego i pokrzywdzonego o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania.

5. Materiały przekazane przez prokuratora, organ uprawniony do nałożenia kary grzywny w drodze mandatu karnego lub kary porządkowej, organ uprawniony do stosowania grzywny w celu przymuszenia albo przez sąd honorowy włącza się do akt postępowania dyscyplinarnego.

§ 23. 1. W toku postępowania dyscyplinarnego obwiniony, oprócz uprawnień przewidzianych w § 20 ust. 7, ma prawo do:

- 1) odmowy składania wyjaśnień,
- 2) zgłaszania wniosków dowodowych,
- 3) wnoszenia:
 - a) zażaleń na postanowienia, z wyjątkiem postanowień o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego i o jego zamknięciu,
 - b) odwołania od orzeczenia o ukaraniu,
- 4) ustanowienia obrońcy spośród funkcjonariuszy, jeżeli funkcjonariusz ten wyrazi na to zgodę, oraz jego odwołania.

2. Zażalenia wnosi się za pośrednictwem wydającego postanowienie do przełożonego, który wszczął postępowanie dyscyplinarne, a jeżeli postanowienie wydał ten przełożony — do Komendanta Głównego Straży Granicznej, w terminie 3 dni od doręczenia postanowienia, a jeżeli postanowienie kończy postępowanie dyscyplinarne — w terminie 7 dni od dnia doręczenia.

§ 24. 1. Obrońcę ustanawia się i odwołuje na piśmie.

2. Obrońca ma prawo uczestniczyć w czynnościach, w których udział obwinionego jest obowiązkowy, oraz przysługują mu uprawnienia obwinionego, chyba że ten ograniczy je w sposób wyraźny na piśmie. Obrońca nie ma prawa ustanawiania dla obwinionego innych obrońców.

§ 25. 1. Wnioski o przeprowadzenie postępowania dowodowego obwiniony zgłasza na piśmie prowadzącemu postępowanie dyscyplinarne.

2. Wniosku o przeprowadzenie dowodu nie uwzględnia się, gdy:

- 1) przeprowadzenie dowodu jest niedopuszczalne,
- 2) okoliczność, która ma zostać udowodniona, jest już udowodniona zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy,
- 3) okoliczności nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy lub dowodu nie da się przeprowadzić.

3. Oddalenie wniosku następuje w drodze postanowienia.

§ 26. Postanowienia wydane w toku postępowania dyscyplinarnego doręcza się niezwłocznie obwinionemu.

§ 27. 1. Postępowanie dyscyplinarne powinno być zamknięte w ciągu jednego miesiąca od daty jego wszczęcia.

2. Komendant oddziału Straży Granicznej może przedłużyć termin prowadzenia postępowania do dwóch miesięcy.

3. W szczególnie uzasadnionych okolicznościach Komendant Główny Straży Granicznej może przedłużyć termin prowadzenia postępowania na dalszy okres, nie dłuższy jednak niż trzy miesiące.

§ 28. 1. Jeżeli wiadomość o czynie, za który funkcjonariusz ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną, wskazuje, że czyn zawiera znamiona przestępstwa ściganego z urzędu albo taki charakter czynu ustalono w toku postępowania dyscyplinarnego, przełożony właściwy w sprawach dyscyplinarnych zawiadamia o tym niezwłocznie prokuratora.

2. W sprawach prowadzonych przeciwko funkcjonariuszom podejrzanym o popełnienie przestępstwa postępowanie dyscyplinarne prowadzi się niezależnie od postępowania przygotowawczego. W sprawach tych należy wyznaczyć funkcjonariusza do współdziałania z prokuratorem. W postępowaniu dyscyplinarnym można, za zgodą prokuratora, wykorzystać dowody zebrane w postępowaniu przygotowawczym.

§ 29. 1. Przełożony właściwy w sprawach dyscyplinarnych zawiesza postępowanie dyscyplinarne do czasu zakończenia postępowania karnego, jeżeli czyn zarzucany funkcjonariuszowi jest przedmiotem tego postępowania i nie stanowi naruszenia dyscypliny służbowej.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, gdy w świetle zebranych w toku postępowania dyscyplinarnego dowodów czyn zabroniony popełniony przez funkcjonariusza jest oczywisty i uniemożliwia dalsze pozostawanie funkcjonariusza w służbie.

3. Przełożony właściwy w sprawach dyscyplinarnych może zawiesić postępowanie dyscyplinarne na okres do dziewięciu miesięcy, jeżeli zachodzi długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca jego prowadzenie.

§ 30. 1. Jeżeli prowadzący postępowanie dyscyplinarne uzna, że zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności sprawy dotyczące obwinionego, zapoznaje go z aktami postępowania i poucza o prawie do zgłoszenia w terminie 3 dni wniosku o ich uzupełnienie. Przepisy § 23 i § 25 stosuje się odpowiednio.

2. Obwiniony po zapoznaniu się z aktami postępowania podpisuje protokół sporządzony z tej czynności.

3. Odmowa obwinionego zapoznania się z aktami postępowania lub złożenia podpisu stwierdzającego tę okoliczność nie wstrzymuje dalszych czynności. Prowadzący postępowanie dokonuje wzmianki o odmowie w aktach postępowania.

4. W przypadku korzystania w postępowaniu dyscyplinarnym z materiałów prowadzonego równocześnie postępowania przygotowawczego, zapoznanie obwinionego z tymi materiałami następuje po uzyskaniu zgody prokuratora nadzorującego lub prowadzącego postępowanie przygotowawcze. Z odmowną decyzją prokuratora w tej sprawie należy zapoznać obwinionego.

5. Jeżeli nie zachodzi potrzeba uzupełnienia postępowania dyscyplinarnego, prowadzący postępowanie wydaje postanowienie o zamknięciu postępowania i sporządza sprawozdanie, które zawiera:

- 1) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe funkcjonariusza, który prowadził postępowanie,

- 2) stanowisko służbowe przełożonego, który wydał postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego,
- 3) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe obwinionego,
- 4) określenie czynu zarzucanego obwinionemu,
- 5) opis ustalonego stanu faktycznego,
- 6) wnioski dotyczące wymiaru kary, umorzenia postępowania dyscyplinarnego lub skierowania sprawy do właściwego sądu honorowego, z uzasadnieniem i wskazaniem okoliczności łagodzących lub obciążających.

§ 31. 1. Postanowienie o umorzeniu postępowania wydaje przełożony, który wszczął to postępowanie, jeżeli:

- 1) nastąpiło przedawnienie wymierzenia kary dyscyplinarnej,
- 2) w toku postępowania ustalono, że właściwym do rozpatrzenia sprawy jest sąd honorowy,
- 3) w toku postępowania dyscyplinarnego ustalono, że czyn przypisany obwinionemu nie wypełnia znamion czynu, za który funkcjonariusz ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną,
- 4) obwiniony zmarł,
- 5) obwiniony przestał podlegać orzecznictwu dyscyplinarnemu,
- 6) postępowanie co do tego samego czynu przypisanego temu samemu obwinionemu zostało prawomocnie ukończone lub wszczęte wcześniej toczy się.

2. Postępowanie dyscyplinarne można umorzyć w razie długotrwałej choroby obwinionego lub złożenia przez niego pisemnego zgłoszenia o niezwłoczne zwolnienie go ze służby, jeżeli postępowanie dotyczy czynu, za który funkcjonariusz ponosi wyłącznie odpowiedzialność dyscyplinarną.

3. Postanowienie o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego wydaje przełożony, który wszczął to postępowanie.

4. Postanowienie o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego zawiera:

- 1) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe przełożonego, który wydaje postanowienie,
- 2) datę i miejsce wydania,
- 3) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe obwinionego,
- 4) określenie czynu zarzucanego obwinionemu,
- 5) uzasadnienie postanowienia,
- 6) pouczenie o prawie wniesienia zażalenia,
- 7) podpis przełożonego i pieczęć jednostki.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, sprawę przekazuje się niezwłocznie sądowi honorowemu.

Rozdział 6

Zasady orzekania

§ 32. 1. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego przełożony, który wszczął postępowanie dyscyplinarne, może orzec:

- 1) o uniewinnieniu, jeżeli przeprowadzone postępowanie nie potwierdziło zarzutów stawianych obwinionemu lub przeprowadzone postępowanie karne zostało zakończone orzeczeniem o uniewinnieniu, a czyn nie stanowi naruszenia dyscypliny służbowej, albo
- 2) o uznaniu funkcjonariusza winnym popełnienia czynu, za który ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną, i wymierzeniu kary dyscyplinarnej, albo
- 3) o uznaniu funkcjonariusza winnym popełnienia czynu, za który ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną, i odstąpieniu od wymierzenia kary.

2. Orzeczenie, o którym mowa w ust. 1, wydaje się w ciągu 7 dni od daty zamknięcia postępowania dyscyplinarnego.

3. Nie wymierza się kary dyscyplinarnej po upływie terminów, o których mowa w art. 137 ust. 2 i 3 ustawy.

§ 33. Jeżeli przełożony, o którym mowa w § 32 ust. 1, uzna, że przekazane mu akta postępowania dyscyplinarnego zawierają istotne uchybienia prawne lub braki w zakresie dowodowym, wydaje postanowienie o uchyleniu postanowienia o zamknięciu postępowania i zwraca sprawę prowadzącemu postępowanie w celu usunięcia uchybień formalnoprawnych bądź uzupełnienia braków w zakresie dowodowym. Przepis § 32 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 34. 1. Jeżeli przełożony uzna, że należy wymierzyć karę, do której wymierzenia nie jest uprawniony, przesyła niezwłocznie akta właściwemu przełożonemu z wnioskiem o wydanie orzeczenia o wymierzeniu określonej kary. Wniosek nie jest wiążący dla przełożonego, do którego został skierowany.

2. Jeżeli akta sprawy przekazanej w trybie określonym w ust. 1 zawierają istotne uchybienia prawne lub braki w zakresie dowodowym, zwraca się je wnioskującemu o ukaranie w terminie 7 dni od daty ich otrzymania, w celu usunięcia uchybień formalnoprawnych bądź uzupełnienia braków w zakresie dowodowym.

3. Zwrot, o którym mowa w ust. 2, następuje w formie postanowienia. Postanowienie powinno wskazywać, w jakim kierunku ma nastąpić uzupełnienie postępowania.

4. Usunięcie uchybień prawnych bądź braków w zakresie dowodowym powinno nastąpić w terminie dwóch tygodni od daty otrzymania postanowienia o zwrocie akt sprawy.

5. W wypadku określonym w ust. 1 orzeczenie, o którym mowa w § 32 ust. 1, wydaje się w ciągu 7 dni od daty doręczenia akt.

§ 35. 1. Wymierzona kara dyscyplinarna powinna być współmierna do czynu popełnionego przez obwinionego.

2. Przy wymierzaniu kary dyscyplinarnej należy w szczególności uwzględnić charakter czynu, jego skutki, pobudki działania i okoliczności popełnienia, stopień zawinienia, następstwa ujemne dla służby, dotychczasowe wyniki w służbie, okres pozostawania w służbie oraz zachowanie się obwinionego przed i po popełnieniu zarzucanego mu czynu, w tym również zachowanie obwinionego poza służbą, jeżeli czyn stanowi przestępstwo lub wykroczenie nie stanowiące naruszenia dyscypliny służbowej. Należy również brać pod uwagę inne okoliczności, zarówno łagodzące, jak i obciążające, istotne w sprawie.

3. Na zaostrenie wymiaru kary mają wpływ następujące okoliczności:

- 1) popełnienie czynu przez funkcjonariusza będącego w stanie po użyciu alkoholu,
- 2) popełnienie czynu przez funkcjonariusza w czasie prowadzonego przeciwko niemu postępowania dyscyplinarnego za inny czyn lub w czasie odbywania uprzednio wymierzonej kary dyscyplinarnej, jak również w czasie próby określonej w orzeczeniu o warunkowym zawieszeniu wykonania kary lub warunkowym umorzeniu postępowania karnego,
- 3) popełnienie czynu w obecności podwładnego, wspólnie z nim lub na jego szkodę,

§ 36. Orzeczenie powinno zawierać:

- 1) stopień, imię, nazwisko i stanowisko przełożonego, który wydaje orzeczenie,
- 2) datę wydania,
- 3) stopień, imię i nazwisko oraz stanowisko służbowe obwinionego,
- 4) określenie czynu przypisanego obwinionemu,
- 5) rozstrzygnięcie w sprawie zawierające:
 - a) stwierdzenie winy i rodzaj wymierzonej kary dyscyplinarnej albo
 - b) stwierdzenie winy i odstąpienie od wymierzenia kary, albo
 - c) uniewinnienie obwinionego,
- 6) uzasadnienie,
- 7) pouczenie o prawie do wniesienia odwołania,
- 8) podpis przełożonego i pieczęć jednostki organizacyjnej Straży Granicznej.

§ 37. 1. Przełożony uprawniony do wymierzenia kary orzeczonej w postępowaniu dyscyplinarnym wzywa obwinionego i zapoznaje go z treścią orzeczenia oraz doręcza orzeczenie. Komendant Główny Straży Granicznej może upoważnić komendantów oddziałów Straży Granicznej, komendanta ośrodków szkolenia Straży Granicznej, dyrektorów jednostek organizacyjnych w Komendzie Głównej Straży Granicznej i Komendanta Granicznej Placówki Kontrolnej Straży Granicznej Warszawa-Okęcie do zapoznania i doręczenia w jego imieniu orzeczenia obwinionemu.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku:

- 1) tymczasowego aresztowania obwinionego,
- 2) długotrwałej, obłożnej choroby obwinionego,
- 3) odmowy stawienia się obwinionego u przełożonego w celu zapoznania z treścią orzeczenia lub nie usprawiedliwionej nieobecności w wyznaczonym terminie,
- 4) udokumentowanego porzucenia służby przez obwinionego.

3. W przypadkach określonych w ust. 2 orzeczenie dyscyplinarne doręcza obwinionemu kierownik komórki organizacyjnej właściwej w sprawach osobowych.

Rozdział 7

Postępowanie odwoławcze

§ 38. 1. Od orzeczenia dyscyplinarnego obwiniony ma prawo w terminie 7 dni złożyć na piśmie odwołanie do wyższego przełożonego za pośrednictwem przełożonego, który wydał orzeczenie.

2. Termin do wniesienia odwołania biegnie od dnia doręczenia orzeczenia obwinionemu.

3. Wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie orzeczenia o wymierzeniu kary.

4. Orzeczenie, od którego nie wniesiono odwołania, staje się po upływie terminu określonego w ust. 1 prawomocne i podlega wykonaniu.

5. Jeżeli orzeczenie wydał Komendant Główny Straży Granicznej, odwołanie od tego orzeczenia nie przysługuje. Obwiniony może zwrócić się z wnioskiem do Komendanta Głównego Straży Granicznej w terminie, o którym mowa w ust. 1, o ponowne rozpatrzenie sprawy. Do wniosku tego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań od orzeczeń.

§ 39. Przełożony, który wydał orzeczenie dyscyplinarne, przesyła odwołanie w terminie 7 dni wyższemu przełożonemu, załączając akta osobowe i akta postępowania dyscyplinarnego.

§ 40. 1. Odwołanie od orzeczenia dyscyplinarnego wydanego przez bezpośredniego przełożonego rozpatruje przełożony właściwy w sprawach dyscyplinarnych funkcjonariusza.

2. Odwołanie od orzeczenia wydanego przez przełożonego właściwego w sprawach dyscyplinarnych rozpatruje wyższy przełożony właściwy w sprawach dyscyplinarnych.

§ 41. 1. W postępowaniu odwoławczym rozpoznanie sprawy następuje na podstawie materiału dowodowego zebranego w postępowaniu zakończonym zaskarżonym orzeczeniem dyscyplinarnym.

2. Przełożony uprawniony do rozpatrzenia odwołania może zaskarżone orzeczenie:

- 1) utrzymać w mocy,

- 2) zmienić i uniewinnić obwinionego,
- 3) zmienić i wymierzyć karę łagodniejszą,
- 4) uchylić i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia,
- 5) uchylić i przekazać sprawę do sądu honorowego.

3. W postępowaniu odwoławczym nie można wymierzyć kary surowszej niż orzeczona w zaskarżonym orzeczeniu dyscyplinarnym.

4. Orzeczenie przełożonego rozpatrującego odwołanie powinno być wydane w ciągu 14 dni od dnia otrzymania odwołania. Orzeczenie wymienione w ust. 2 pkt 1—3 jest prawomocne i podlega wykonaniu.

Rozdział 8

Wykonanie kar dyscyplinarnych

§ 42. Po uprawomocnieniu się orzeczenia dyscyplinarnego przełożony właściwy w sprawach dyscyplinarnych wykonuje orzeczoną karę, a w orzeczeniu o wymierzeniu kary aresztu — określa termin wykonania tej kary. W przypadkach, o których mowa w § 17 ust. 2 i § 18 ust. 2 pkt 2, karę wykonuje lub określa termin jej wykonania — bezpośredni przełożony, który wydał orzeczenie.

§ 43. 1. Przełożony, o którym mowa w § 42, może podać orzeczenie dyscyplinarne do wiadomości wszystkim funkcjonariuszom podległej jednostki lub komórki organizacyjnej, jeżeli:

- 1) uzna to za wskazane ze względów wychowawczych,
- 2) orzeczenie o ukaraniu dotyczy czynu popełnionego przez przełożonego, a czyn ten znany jest jego podwładnym.

2. Ze względu na tajemnicę służbową lub autorytet ukaranego przełożony może podać orzeczenie o ukaraniu wyłącznie do wiadomości funkcjonariuszom zajmującym stanowiska równorzędne lub wyższe od stanowiska zajmowanego przez ukaranego funkcjonariusza.

3. Orzeczenie podlega włączeniu do akt osobowych ukaranego funkcjonariusza.

§ 44. 1. Wykonanie kary dyscyplinarnej polega na:

- 1) przeprowadzeniu rozmowy i wytknięciu niewłaściwego postępowania — w przypadku kar: upomnienia, nagany, surowej nagany,
- 2) przeprowadzeniu rozmowy, wytknięciu niewłaściwego postępowania i uprzedzeniu ukaranego o możliwości wymierzenia kary przeniesienia na niższe stanowisko służbowe lub kary surowszej, jeżeli ponownie dopuści się czynu rodzącego odpowiedzialność dyscyplinarną — w przypadku kar nagany z ostrzeżeniem lub ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku,
- 3) wydaniu rozkazu personalnego o zwolnieniu z dotychczas zajmowanego stanowiska służbowego

i mianowaniu na niższe stanowisko służbowe — w przypadku kary wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe,

- 4) wydaniu decyzji w trybie art. 59 ustawy — w przypadku kary obniżenia stopnia,
- 5) przeprowadzeniu rozmowy, wytknięciu ukaranemu niewłaściwego postępowania i ostrzeżeniu, że za ponowne popełnienie czynu rodzącego odpowiedzialność dyscyplinarną ukarany może być wydalony ze służby — w przypadku kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby,
- 6) wydaniu rozkazu o zwolnieniu funkcjonariusza ze służby — w przypadku kary wydalenia ze służby,
- 7) zatrzymaniu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów na okres ustalony w orzeczeniu o ukaraniu — w przypadku kary zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i innych pojazdów,
- 8) zabronieniu ukaranemu opuszczania miejsca zakwaterowania w czasie wolnym od zajęć przez czas trwania kary oraz nałożeniu obowiązku meldowania się, nie częściej niż trzykrotnie w ciągu dnia, na wezwanie dyżurnego lub innego wyznaczonego funkcjonariusza — w przypadku kary zakazu opuszczania miejsca zakwaterowania,
- 9) osadzeniu ukaranego w celi aresztu na liczbę dni określoną w orzeczeniu o ukaraniu — w przypadku kary aresztu.

2. Przełożony, który wymierzył karę wymienioną w ust. 1 pkt 7:

- 1) zawiadamia organ właściwy do wydania dokumentów uprawniających do prowadzenia pojazdów mechanicznych i innych pojazdów o zatrzymaniu wskazanemu funkcjonariuszowi takiego dokumentu na okres ustalony w orzeczeniu o ukaraniu — w przypadku wymierzenia kary zakazu prowadzenia pojazdów na okres do roku,
- 2) przekazuje zatrzymany dokument organowi, o którym mowa w pkt 1, z podaniem przyczyn i okoliczności zatrzymania — w przypadku wymierzenia kary zakazu prowadzenia pojazdów na okres dłuższy niż rok lub w przypadku zwolnienia funkcjonariusza ze służby.

3. Funkcjonariusze z Morskiego Oddziału Straży Granicznej ukarani karą aresztu odbywają ją w aresztach jednostek organizacyjnych Straży Granicznej, najbliższych miejsca pełnienia służby.

4. Do wykonania kary aresztu stosuje się odpowiednio przepisy o aresztach i postępowaniu z żołnierzami osadzonymi w areszcie.

Rozdział 9

Zatarcie kar dyscyplinarnych

§ 45. 1. Zatarcie kary dyscyplinarnej polega na uznaniu kary za niebyłą, usunięciu z akt osobowych funkcjonariusza orzeczenia o ukaraniu oraz uczynieniu nieczytelnym zapisu o karalności. Zatarcie kar dyscy-

plinarnych wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe lub obniżenia stopnia nie likwiduje skutków prawnych powstałych w związku z wykonaniem tych kar.

2. Kary dyscyplinarne podlegają zatarciu po upływie:

- 1) 3 miesięcy od dnia orzeczenia kary upomnienia lub kary zakazu opuszczania miejsca zakwaterowania,
- 2) 6 miesięcy od dnia orzeczenia kary nagany lub kary aresztu,
- 3) 9 miesięcy od dnia orzeczenia kary surowej nagany lub kary nagany z ostrzeżeniem,
- 4) 12 miesięcy od dnia orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku,
- 5) 18 miesięcy od dnia orzeczenia kary wyznaczenia chorążego i podoficera na niższe stanowisko służbowe lub kary obniżenia stopnia chorążego, stopnia podoficerskiego i stopnia starszego szeregowego,
- 6) 24 miesięcy od dnia orzeczenia kary wyznaczenia oficera na niższe stanowisko służbowe lub kary obniżenia stopnia oficerskiego,
- 7) 30 miesięcy od dnia orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby,
- 8) terminu, na jaki została wymierzona kara zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i innych pojazdów.

3. W przypadku nienagannej służby, stwierdzonej w opinii służbowej przez bezpośredniego przełożonego, kary dyscyplinarne mogą być zatarte po upływie:

- 1) 1 miesiąca od dnia orzeczenia kary upomnienia lub kary zakazu opuszczania miejsca zakwaterowania,
- 2) 3 miesięcy od dnia orzeczenia kary nagany lub kary aresztu,
- 3) 6 miesięcy od dnia orzeczenia kary surowej nagany lub kary nagany z ostrzeżeniem,
- 4) 9 miesięcy od dnia orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku,
- 5) 12 miesięcy od dnia orzeczenia kary wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe lub kary obniżenia stopnia,
- 6) 18 miesięcy od dnia orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby.

4. Za wykazanie męstwa lub odwagi oraz za poważne osiągnięcia w wykonywaniu zadań służbowych karę można zatrzeć przed upływem terminów określonych w ust. 2 lub ust. 3. Nie dotyczy to przypadku określonego w ust. 2 pkt 8.

5. Decyzję o zatarciu kary w przypadkach, o których mowa w ust. 3 i 4, podejmuje przełożony, który karę wymierzył, lub wyższy przełożony. Decyzję tę ogłasza się w rozkazie o zatarciu kary, którą doręcza się funkcjonariuszowi.

§ 46. 1. Jeżeli funkcjonariusz zostanie ponownie ukarany przed zatarciem poprzednio orzeczonej kary dyscyplinarnej, okres wymagany do zatarcia tej kary liczy się od dnia orzeczenia nowej kary.

2. W przypadkach określonych w art. 136 ust. 4 ustawy, zatarcie kar następuje z upływem terminu przewidzianego dla kary surowszej.

Rozdział 10

Wznowienie postępowania dyscyplinarnego

§ 47. 1. Postępowanie dyscyplinarne zakończone prawomocnym orzeczeniem dyscyplinarnym wznawia się, jeżeli:

- 1) dowody, na podstawie których ustalono istotne dla sprawy okoliczności, okazały się fałszywe,
- 2) ujawnione zostały istotne dla sprawy okoliczności nie znane w toku postępowania dyscyplinarnego,
- 3) orzeczenie wydano z naruszeniem obowiązujących przepisów, jeżeli mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia,
- 4) orzeczenie zostało wydane na podstawie innej decyzji lub na podstawie orzeczenia sądu, które zostało następnie uchylone lub zmienione.

2. Wznowienie postępowania dyscyplinarnego na niekorzyść funkcjonariusza nie może nastąpić po upływie terminów określonych w art. 137 ust. 2 i 3 ustawy.

§ 48. 1. Wznowienie postępowania dyscyplinarnego następuje z urzędu lub na wniosek ukaranego.

2. Wniosek o wznowienie postępowania funkcjonariusz składa do przełożonego, który wydał orzeczenie kończące postępowanie.

3. Decyzję o wznowieniu postępowania dyscyplinarnego podejmuje przełożony, który wydał orzeczenie dyscyplinarne kończące postępowanie.

§ 49. 1. Jeżeli w następstwie wznowienia postępowania wymierzono karę łagodniejszą, ulegają uchyleniu skutki wymierzonej poprzednio kary, a w razie wymierzenia kary surowszej, jej skutki liczy się od dnia wymierzenia tej kary.

2. Karę wykonaną zalicza się na poczet kary orzeczonej w trybie, o którym mowa w ust. 1.

3. Termin do zatarcia kary zmienionej w następstwie wznowienia postępowania liczy się od dnia wydania orzeczenia dyscyplinarnego o ukaraniu pierwszą karą.

Rozdział 11

Nadzór nad orzecznictwem dyscyplinarnym

§ 50. 1. Komendant Główny Straży Granicznej sprawuje nadzór i kontrolę nad prawidłowym przebiegiem postępowań dyscyplinarnych, orzekaniem i stosowaniem kar dyscyplinarnych i wyróżnień.

2. Komendanci oddziałów Straży Granicznej i komendanci ośrodków szkolenia Straży Granicznej sprawują nadzór, o którym mowa w ust. 1, w odniesieniu do podległych im funkcjonariuszy.

3. W ramach nadzoru można:

- 1) zmienić orzeczenie i uniewinnić ukaranego lub wymierzyć karę łagodniejszą,
- 2) uchylić orzeczenie i sprawę przekazać do ponownego rozpatrzenia właściwemu przełożonemu,
- 3) uchylić postanowienie o umorzeniu lub zawieszeniu postępowania dyscyplinarnego,
- 4) dokonać zatarcia kary dyscyplinarnej,
- 5) wydawać postanowienia oraz zmieniać postanowienia wydane przez prowadzącego postępowanie dyscyplinarne.

4. Nadzór, o którym mowa w ust. 3, sprawują w podległych im jednostkach organizacyjnych przełożeni właściwi w sprawach dyscyplinarnych.

§ 51. 1. Zmiana lub uchylenie orzeczenia w trybie nadzoru następuje, w szczególności w razie:

- 1) ujawnienia nowych okoliczności, wskazujących na brak podstaw do odpowiedzialności dyscyplinarnej albo uzasadniających wymierzenie innej kary dyscyplinarnej,
- 2) istotnego naruszenia przepisów prawa.

2. Zmiana lub uchylenie orzeczenia w trybie nadzoru może nastąpić:

- 1) na niekorzyść funkcjonariusza — najpóźniej w ciągu 3 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia dyscyplinarnego,
- 2) na korzyść funkcjonariusza — w każdym czasie.

3. Przepis § 47 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 12

Przepisy przejściowe i końcowe

§ 52. Rozporządzenie stosuje się również do spraw toczących się w dniu jego wejścia w życie.

§ 53. 1. W sprawach nie uregulowanych rozporządzeniem odpowiednie zastosowanie mają przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. W zakresie przeprowadzania dowodów stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.

§ 54. Traci moc rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 kwietnia 1992 r. w sprawie udzielania wyróżnień oraz postępowania dyscyplinarnego w stosunku do funkcjonariuszy Straży Granicznej (Dz. U. Nr 37, poz. 161 i z 1994 r. Nr 39, poz. 146).

§ 55. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji:

J. Tomaszewski

1016

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI

z dnia 10 grudnia 1997 r.

w sprawie wysokości oraz warunków otrzymywania przez strażaków Państwowej Straży Pożarnej dodatkowego wynagrodzenia za wykonywanie zadań zleconych, wykraczających poza obowiązki służbowe.

Na podstawie art. 97 ust. 1a ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. Nr 88, poz. 400, z 1992 r. Nr 21, poz. 86 i Nr 54, poz. 254, z 1994 r. Nr 53, poz. 214, z 1995 r. Nr 4, poz. 17 i Nr 34, poz. 163, z 1996 r. Nr 106, poz. 496 i Nr 152, poz. 723 oraz z 1997 r. Nr 28, poz. 153, Nr 88, poz. 554 i Nr 106, poz. 680) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wykonywanie zadań zleconych, zwanych dalej „zadaniami”, możliwe jest tylko na rzecz jednostki organizacyjnej Państwowej Straży Pożarnej, w której strażak pełni służbę.

2. Zlecenie zadań, o których mowa w ust. 1, następuje, w zależności od ich rodzaju i charakteru, w drodze umowy zlecenia lub umowy o dzieło.

§ 2. 1. Uprawnionym do zlecenia zadań jest przełożony uprawniony do mianowania, na wniosek kierow-

nika komórki organizacyjnej, w której strażak pełni służbę.

2. W stosunku do strażaków pełniących służbę w jednostce ratowniczo-gaśniczej wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa dowódca tej jednostki.

§ 3. Strażakowi nie zajmującemu stanowiska kierowcy, ratownika-kierowcy i operatora sprzętu specjalnego, któremu zlecono wykonywanie obsługi codziennej powierzonego mu sprzętu transportowego, za każdy dzień tej obsługi przysługuje dodatkowe wynagrodzenie w następującej wysokości procentowej od stawki najniższego wynagrodzenia za pracę pracowników, określanego przez Ministra Pracy i Polityki Socjalnej, zwanego dalej „najniższym wynagrodzeniem”:

- 1) za obsługę codzienną samochodu pożarniczego, samochodu ciężarowego i samochodu specjalne-